

Fietsrondje De Cocksdorp

In een karakteristiek pand uit begin 1900 vindt u op de Kikkertstraat 47 in De Cocksdorp Bed & Breakfast Smederij Texel. Wout van der Waal is gedreven gastheer van het Nationaal Park en heeft een fraaie wandelroute samengesteld.

De oude sfeer van buiten is doorgevoerd in de inrichting van de Smederij. Er zijn in totaal vier studio's met de sfeer van vroeger maar de luxe van nu. Van der Waal hoort van zijn gasten enthousiaste verhalen over Texel in het algemeen en het nationaal park in bijzonder. "Onze gasten zien drie dagen Texel gelijk aan één week in een rustoord en gaan weer helemaal ontspannen huiswaarts."

Voor dit rondje hebt u een fiets nodig. Vanuit de smederij gaat u linksaf richting de dijk langs de Waddenzee, sinds juni 2009 Werelderfgoed. Hier ligt een oude steiger waarop je zittend de vogels voorbij ziet trekken en de zee hoort kabbelen, een heerlijke plek om tot rust te komen. Bij de sluis is ook een vispassage gemaakt, om stekelbaarsje van zee naar de Roggesloot te pompen. Voor de sluis rechtsaf de Lancasterdijk op. U fietst eerst langs de Roggesloot en vervolgens langs De Schorren, één van de rijkste vogelgebieden van Texel. Fiets de dijk af en ga de Stuiweg op. Daar waar deze overgaat in de Eendrachtsweg, gaat u linksaf de Oorsprongweg op. Deze rijdt u helemaal uit tot aan de duinen. Hier gaat u linksaf richting De Slufter. Ook hier treft u prachtige natuur en veel vogels. Hier kunt u prachtig wandelen, dus het is de moeite waard om even van de fiets te stappen. Vervolg het fietspad richting de vuurtoren. Deze is nu ook open voor publiek. Als u de toren opklimt, ziet u op sommige plekken dat er een toren om de oude toren is heengebouwd. De kogelgaten uit de Tweede Wereldoorlog zijn nog te zien.

Fiets terug richting 'de Robbenjager', ga de Vuurtorenweg op en vervolgens de Volharding. U rijdt langs het gebouw van de Reddingsmaatschappij (rechts) en links ziet u (vanaf mei tot augustus) de aanlegsteiger van de 'Vriendschap', de veerboot naar Vlieland.

Rijd de dijk verder af. Op den duur verlaat u de dijk en rijdt u op de Stengweg. Deze rijdt u door tot De Cocksdorp. Ga rechtsaf de Kikkertstraat in, terug naar de Smederij.

NP

Nationaal Park Duinen van Texel

Vleermuizen zijn dol op het Nationaal Park

Het Nationaal Park op het eiland bevat niet alleen wonderschone natuur, er staan ook veel gebouwen. Er zijn huizen, oude bunkers, boerderijen, een militaire kazerne, strandpaviljoens en nog veel meer. Soms profiteert de natuur daarvan. Vooral de oudere gebouwen bieden vaak nestplekken voor vogels of...voor vleermuizen.

Het eiland is geliefd bij vleermuizen. Pierre Bonnet van Ecomare en het Nationaal Park weet er veel van. "Meestal kom je één van deze drie soorten tegen: de laatvlieger, de dwergvleermuis of de ruige dwergvleermuis. Zowel de laatvlieger als de dwergvleermuis maken gebruik van gebouwen. Ze verblijven graag in spouwmuren, achter luiken, onder dakpannen en dergelijke. De ruige dwergvleermuis zit liever in houtstapels en halfopen schuren in de winter. In de herfst en in het voorjaar zit de ruige dwerg weer liever in nestkasten en boomholten. In de zomer zul je hem niet zien, dan is deze soort naar Oost-Europa getrokken om zich voort te planten. Verder worden elk jaar enkel watervleermuizen, rosse vleermuizen en grootoor vleermuizen gezien op Texel. En soms nog wel enkele andere dwaalgasten."

De laatvlieger is samen met de rosse vleermuis de grootste vleermuis van Nederland. De dwerg en de ruige dwerg zijn beide even groot en kunnen in een lucifersdoosje. Een laatvlieger past hier niet in. De laatvlieger is de meest algemene vleermuissoort op Texel. De meeste zitten in de Eierlandse polder. Bonnet: "Texel herbergt de op vijf na grootste kolonie van Nederland van deze soort. Er zijn jaren met meer dan zeventig vrouwtjes in deze kraamkolonie. De dwergvleermuis is de tweede soort van het eiland. Deze is meer gebonden aan de dorpen, omdat ze gevoeliger zijn voor wind."

Ruige dwergvleermuizen arriveren vanuit hun voortplantingsgebied in augustus massaal op Texel. Op doortrek naar andere delen van Nederland, of om hier de winter te overbruggen. In april verlaten de meeste dieren het eiland

weer. Enkele mannetjes en onvolwassen vrouwtjes 'overzomeren' jaarlijks.

Wie vleermuizen wil zien, hoeft daar geen ingewikkelde capriolen voor uit te halen. Gewoon vroeg in de avond naar de vijver aan de Elemert in Den Burg gaan, is al genoeg. "Er wordt dan gejaagd en vleermuizen drinken hier graag even voordat ze op pad gaan."

In het duingebied van het Nationaal Park zul je weinig vleermuizen aantreffen, of de kamperfoelie moet massaal in bloei staan. Bonnet: "Ruige dwergvleermuizen maken wel vooral gebruik van de duinengordel tijdens hun trek. Het bos is interessant en belangrijk voor alle vleermuissoorten op Texel. Op de kruising Gerritslanderdijkje/Tempeliersweg heb je van mei tot september goede kans om laatvliegers en dwergen te zien vliegen. Verder zie je ze overal langs wegen en paden en op open plekken."

Vleermuizen hebben nogal een slechte reputatie. En helemaal overdreven is het niet om enige voorzichtigheid in acht te nemen. Sommige soorten kunnen namelijk de ziekte hondsdolheid (rabiës) overbrengen. "De laatvlieger is de meest algemene vleermuis van Texel. Dit is tevens ook de enige soort, samen met de meervleermuis, waarbij regelmatig hondsdolheid is geconstateerd. Zo'n vijf procent van de laatvliegers die voor onderzoek worden aangeboden, zijn drager van de ziekte. Maar dat gaat dan om exemplaren die zijn gevangen, omdat ze al 'gek' deden, bijvoorbeeld over de grond kruipen of mensen en dieren bijten. Het is niet bekend in hoeverre de rest van de populatie ook drager is. Wereldwijd zijn tot nu toe maar zeven personen geregistreerd waarvan bekend is dat ze zijn gestorven nadat ze hondsdolheid hebben opgelopen van een vleermuis. Je kunt dus niet zeggen dat het een levensgevaarlijke bedreiging is. Als je een vleermuis vindt, moet je het diertje daarom nooit met de blote hand pakken. Zeker niet als je niet weet dat het een laatvlieger is. Pak hem net als een enge spin: zet er een doosje of een blikje overheen en schuif er een kaart onderdoor. En dan gauw naar Ecomare brengen", aldus Pierre Bonnet.

Oude sporen in De Bollekamer

Wie goed kijkt, treft in De Bollekamer sporen aan van het verleden. Hoewel de ontstaansgeschiedenis van het oude duingebied ten noordwesten van Den Hoorn schimmig is, kan voormalig vogelwachter Kees Bruin er toch veel over vertellen.

De Bollekamer stamt al van voor de Middeleeuwen. "De naam van het hele gebied komt eigenlijk van één vallei die rond 1500 aan zee lag en waar ooit enkele hutjes van vissers stonden. Die plek heette de Borcamer. Dat is waarschijnlijk later verbasterd, maar met bloembollen heeft het dus niets te maken", weet Bruin. Hij legt uit dat er wel agrarische activiteit is geweest in het gebied dat we nu tot De Bollekamer rekenen en dat zich vanaf de weg naar paal 9 in noordelijke richting uitstrekt. "Arme mensen probeerden er in hun levensonderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door heide te maaien. Dat werd gebruikt voor bakkersovens. Ook werden kleine akkertjes verpacht, 'hokkies' werden die genoemd. Daar werden wat groenten en 'duinpiepers' op verbouwd, meestal alleen voor eigen gebruik. Later werden er ook wel wat bollen geteeld toen dat lucratief was. Achter het ZDH-veld had je het hokkie van Gerrit Jonker, een ouwe jutter die ook koster was. En als je naar paal 9 rijdt, zie je in het begin links een lage plek, dat was

het hokkie van Kees Dekker. Dat waren bekende namen in Den Hoorn. Je kunt de sporen van die rechthoekige landjes vaak nog net zien. En hier en daar staan nog verzakte tuinwallen."

In De Bollekamer zijn nooit stuifdijken aangelegd, het gebied is ontstaan doordat zand in het wilde weg op hopen is gewaaid. Het is dus eigenlijk een 'natuurlijker' gebied. Bruin: "Voor de flora en fauna maakt dat niet veel uit. Wat wel verschil maakt is de leeftijd. Het is een oud gebied, waar de kalk grotendeels uit is weggespoeld. Er staan bijvoorbeeld veel heide en bijzondere planten zoals de vleesetende zonnedauw en de zeldzame klokjesgentiaan."

Er grazen Hooglanders en Exmoorpony's in het gebied, om verruiging tegen te gaan. Niet iedereen is daar blij mee. Bruin relateert. "Als je de natuur z'n gang laat gaan, verruit een gebied. Zangvogels zijn daar vaak blij mee, maar weidevogels willen er niet meer broeden en je raakt bijzondere plantensoorten kwijt. Té kaal maken, bijvoorbeeld

door intensieve beweiding, zorgt er echter weer voor dat bijvoorbeeld de kiekendief verdwijnt. Die heeft hoge begroeiing nodig om zijn nest in te verstoppen." Bruin vindt het een goede zaak dat op Texel van alles wat is. Kalere gebieden die intensief worden bijgehouden, maar bijvoorbeeld ook delen van De Muy en De Geul, waar niets aan wordt gedaan. "Nu is er voor iedereen wat."